

МАРТИН РАЛЧЕВСКИ

43 ГОДИНИ В ОЧАКВАНЕ НА ЧУДОТО

(по действителен случай)

/от сборника с разкази на М. Ралчевски „ДУША“/

Напоследък Ивелина я сполетяваха неприятности и тревоги. Тя се натъжаваше, но вместо да се отчайва, се принуждаваше да си спомня за истинските страдащи хора. Мислеше за тях и се ужасяваше, потънала в срам от хленченето си. „Някога, Йордан Йовков, бе възкликнал с голяма болка към Бога чрез един от героите си, че наистина има голяма мъка на този свят“, казваше си тя и гледаше апатично.

Този самотен, тъжен съботен следобед, стиснала последите си пари, с които трябваше да изкара до края на месеца, подпряла глава на кухненската маса, тя си спомни за една голяма човешка мъка, но и за една голяма Божия милост. Или иначе казано – за едно търпеливо и кротко чакане. За една непрекъсваща любов и чиста вяра, че всичко в живота ни се случва по Божие допускане и с конкретна цел. И за една надежда, че Бог никога не оставя онези, които Го обичат.

Това бяха нейните приятелки Лора и единствената ѝ дъщеря.

Лора е на 67 години. Живее в провинцията, в неголям град. Оженила се е млада, но не по любов, а предимно защото е търсила мъжка опора. Момиченцето се родило скоро след сключването на брака. От самото начало проблемът бил налице. Отделили бебето от нея, защото се родило преждевременно и имало вероятност да почине. Повече от месец Лора не го била виждала и докоснала. А после, когато ѝ го дали, сякаш връзката между тях била нарушена. Детето растяло различно от останалите. За нейна голяма мъка то било бавноразвиващо. Скоро съпругът ѝ, и баща на детето, ги изоставил. И както често се случва в подобни ситуации – тя останала сама с неволята си. Ивелина не знаеш дали поради мъката си, или поради някаква друга причина, но Лора повярвала с цялата си душа в Бога и започнала често да Го моли за изцеление. За съжаление обаче детето растяло без промяна. Така то пораснало.

Преди време Лора бе споделила с Ивелина:

„Вървим например заедно, но тя не е до мен, а все някъде зад мен. Ако аз се спра, спира се и тя. Ако тръгна – тръгва и тя. Все ѝ се карам, все ѝ обяснявам, че не е малко дете, че така не бива. Но тя не може да ме разбере. И... пак застава зад мен... и така години... Много години подред“.

Нощем момичето спяло неспокойно. Всеки път Лора трябвало да ѝ обяснява безброй елементарни неща. Кое е топло и кое студено. Кое не бива да се пипа. Кога и защо трябва да се съблече или облече. Че трябва да се изкъпе. Как да се изкъпе. Как после да се избърше. Как да се срещне. Как да си изсуши косата и т. н.

Като православна християнка през всичките тези години, с търпение и мъка, тя се опитвала да научи дъщеря си на най-основните неща, свързани с вярата и църквата. Но на момичето всичко му било трудно. Въпреки упорството на Лора, то така и не успявало да се прекръсти правилно.

„Преди години, я водих на преглед при една известна доцентка. Тя я прегледа обстойно и призна, че ми е много трудно и, че сигурно се измъчвам с нея. Но

добави да не ѝ се карам, защото тя не е виновна, че състоянието ѝ е такова и че не може да ме разбира... но най-лошото беше, че ми каза, че няма да се промени.“

С годините положението се влошавало. Момичето започнало да заспива както чете, както гледа телевизия, и дори както стои право. И още по-лошото било, че дори започнало да изпада в по-дълбоки, непробудни заспивания. И така години подред.

Това трудно състояние на момичето било свързано с постоянни лъжи от нейна страна, дезориентация и неадекватност. Тоест един безкраен кошмар.

Търсейки съвет от десетки лекари, Лора се обръщала и към приятели, народни лечители, знахари и други. Веднъж потърсила помощта на една интелигентна жена, която уж била вярваща, даже пеела в църковния хор. Тя насочила Лора към някакъв ходжа. Казала ѝ, че детето е омагьосано и, че този ходжа, ще им помогне. Лора обаче, знаела, че ходжите не са Божи служители. Логиката ѝ била проста – ако те биха били такива, не биха се занимавали с магии и заклинания. Затова, напук на този съвет, вместо към ходжата, тя се обърнала с молба към един местен свещеник да прочете молитви към Св. Киприян. За съжаление обаче резултат нямало. Но въпреки всички неуспехи Лора не спирала да вярва. Тя редовно се изповядвала и причастявала като водела на тези тайнства и момичето.

Постепенно приятелите, родните и съседите започнали да я възприемат за фанатичка, тъй като непрекъснато се молила на Бога да изцели момичето.

„Момичето има страшна диагноза – казвали те, – вече повече от 40 години нищо не стана. Не бъди наивна. Приеми най-накрая фактите!“

Лора обаче не приемала фактите. Слагала момичето да спи, а тя коленичила до леглото и се молила. Всяка вечер. Без да се щади. Неуморно.

„Господи Иисусе Христе, Ти Си милостив – мълвяла тихо в тъмното, – няма да се уморя да Ти досаждам за моето момиче. Тя отдавна порасна. Вече е жена. Но... мъката ни е голяма. Ти виждаш. А и Твоите светии виждат. Всички знаете какво ни е. Моля те, прекрати вече тази болест...“

В нощта на първи срещу втори януари 2015 година, Лора сънувала странен сън. Вървяла през някакво ветровито, пусто, заснежено поле заедно с момичето, държейки го за ръка. Изневиделица край тях преминал конски впряг, теглещ шейна. Това бил необикновен впряг от подредени в редица коне. Едри, силни коне, които тичали в галоп през безлюдното, потънало в мъгла поле. В шейната имало няколко свещеници с дълги бради, които се държали за шейната и гледали напред, а лицата им сияели. Последният в шейната, този, който стоял най-отзад бил малко по-дребен от другите и леко прегърбен. Когато шейната достигнала до тях той се обърнал към Лора и я попитал:

– Къде водиш това дете?

Тя му отговорила, че го води на психиатър.

А той се провикнал:

– Освобождавам го да бъде самостоятелно!

Тогавя Лора забелязала, че косите на момичето са завързани на опашка с черен широк ластик. А после видяла как някаква невидима сила изтръгнала този черен ластик и косите се спуснали плавно и като воал покрили главата ѝ.

Духовникът добавил:

– И го предавам на Бога.

Тя вдигнала глава, за да погледне отново цялата необикновена гледка, но вече нямало никой наоколо.

Събудила се и озадачена погледнала веднага към момичето. За нейна изненада момичето спяло до нея спокойно и дълбоко, както никога до сега, без да изобщо хърка. А хъркането й било характерно за болестта. Много пъти я била водила на лекар и за този проблем, но никой с нищо не е успял да помогне.

Тогава Лора бе писала на Ивелина така:

„Слава Богу, вече не се налага да й казвам какво да прави, както през всичките тези години. Сама се справя с всичко. Сама се къпе, реше и облича. Казвам каквото е нужно и тя веднага ме разбира и го върши с лекота. А преди слушаше, но не разбираше какво й говорех. Отговаряше ми *добре*, но винаги правеше нещо друго. А аз се измъчвах много от това. Карах й се, тя уж слушаше, но нищо не се променяше. Сега осъзнавам, че умът на детето ми е бил свързан от силите на тъмнината и затова никакви лекари не са били в състояние да му помогнат. И понеже ме питаш за молитвите и вярата ми през всичките тези 43 години ще ти кажа, че аз години наред само за това се молах, но нямаше никаква промяна и аз унивах, отчайвах се и ужасно страдах. Особено много ме болеше, когато близките ми казваха да съм престанала с тоя Господ. Че с обикалянето постоянно по църкви и манастири не й помагам. Че детето даже става по-зле. И това беше самата истина.“

Но, противно на всяка логика, Лора не загубила вяра. Даже напротив. Напук на всички и всичко продължила да се моли и да шепти тихо молитви пред образите на домашните си икони. И не година или две. А цели 43 години. Тя не спирала да вярва, че рано или късно, Бог ще откликне на молбите й.

След чудния сън тя много мислила кой е този Божи служител, който й се бил явил. Усещала невероятно топло чувство само при спомена за неговото лице и глас. И тогава, уж случайно, измежду многото икони, закачени в цялата къща, изведнъж го разпознала. Това бил Св. Серафим Саровски. Лора коленичила пред образа, изобразен на иконата и от сърце му благодарила.

Тя бе писала на Ивелина още:

„Сега моето момиче е като малките деца, които ден след ден възрастват духовно, физически и умствено. Винаги в сърцето си съм вярвала, че това, което говорят лекарите не е истина и, че макар и болестта й да е nelечима, както твърдяха, за Бог няма невъзможни неща. Сега съм се смирила до дъното на душата си. Няма значение дали просто стоя, ходя, домакинствам или правя нещо друго, очите ми са все в сълзи. И така, плачейки, тихичко благодаря на Бога и на Св. Серафим. Пишейки ти това сега се сетих за един друг мой подобен сън. Беше преди повече от тридесет години, но и него никога няма да забравя. Тогава, както винаги, аз се молих непрестанно за детето ми. Но също се и молих и за други неща. Молих се Бог да ми помогне да си намеря работа, да ми помогне да срещна и мъж, които да ме приеме заедно с болното дете и други подобни неща. Една вечер, молейки се по навика си в тъмното, коленичила до леглото, по някое време просто съм се свлякла на пода и съм заспала от преумора. Не знам как се е случило, но скоро след това имам чувството, че някой ме вдигна на крака и стаята изведнъж стана светла. Стоя права, гледам с почуда светлата стая и не смея да мръдна. Тогава чух плътен, топъл глас, който никога няма да забравя: *Не си мисли, че Бог е съд с вода, от който всеки може да взима колкото си иска и когато си иска. Има определен ред за всичко. При*

Мен твоето първо е трето, а твоето трето е първо!* Въпреки, че посланието беше назидателно се събудих щастлива. Просто не бях на себе си. И до ден днешен помня тези думи. Мисля си, че навярно Бог искаше да ми каже тогава, че нашият човешки ред на желаниа не отговаря на неговия Божествен ред. Аз имах тогава три основни проблема: работата, детето и човекът, когото все търсех. Но ги бях представила в молитвата си в различен ред.“

Горе-долу така свършваше кореспонденцията на Ивелина с Лора.

Говорейки и пишейки си с нея, Ивелина често се сещаше и за библейския праведник Йов. Толкова много загуби, страдания, а накрая и страшни болести претърпял той, но никога лоша дума не казал срещу Бога.

Макар и отделена на хиляди исторически години от този библейски исполин, днес тази скромна, мила и отрудена жена постъпваше по същия начин. 43 години чакане! Въпреки, че бе близка с нея, Ивелина не можеше да разбере търпението ѝ. Не можеше да проумее и вярата ѝ. Да се молиш упорито толкова дълго за едно и също нещо. И то без да се усъмниш. Без да загубиш надежда. Без да охладнее сърцето ти. И да не престанеше да обичаш Този, от Когото идва всяко благо. Този, Който понякога говори на добрите хора като нея, че за Него нашата най-голяма нужда е трета в Божествения Му списък и, че Неговият ред не е като нашия ред.

---

* Думите са предадени дословно – Б. а.